

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatelů: **a) E. K., b) L. K., c) M. K., d) R. K.**, proti odpůrci: **Město Králíky,** se sídlem Velké náměstí 5, Králíky, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 14. 6. 2010, č. ZM/2010/04/084, „Územní plán Králíky“,

takto:

I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy ze dne 14. 6. 2010, č. ZM/2010/04/084, „Územní plán Králíky“, **se** v části týkající se pozemkových parcel č. 122/3 a 126/3 v katastrálním území Dolní Hedeč **zamítá**.

II. Ve zbytku **se** návrh **odmítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah návrhu

[1.] Navrhovatelé uvádějí, že jsou vlastníky a spoluvlastníky řady nemovitostí v katastrálním území Dolní Hedeč a v katastrálním území Králíky, kde žijí. Svými podpisy se připojili k petici brojící proti zřízení a provozu střelnice v katastrálním území Dolní Hedeč a k žádosti o projednání záležitosti ohledně této střelnice. Předmětná petice

nebyla zapracována v řízení o schválení územně plánovací dokumentace. Navrhovatelé tvrdí, že schválením územního plánu Králíky byli zkráceni na svých právech.

[2.] Navrhovatelka M. K. je vlastnicí rodinného domu č. p. 62, v jehož venkovním chráněném prostoru bylo dne 21. 4. 2010 provedeno měření hlučnosti, kterým bylo prokázáno významné překročení hygienických limitů.

[3.] Navrhovatel R.K. podal dne 8. 3. 2010 připomínku ve věci projednání návrhu územního plánu Králíky [§ 52 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], týkající se navrženého funkčního využití pozemkových parcel č. 122/3 a 126/3 v katastrálním území Dolní Hedeč. Pořizovatel tuto připomínku vyhodnotil jako námitku a nevyhověl jí dne 14. 6. 2010.

[4.] Navrhovatelé tvrdí, že při zpracování návrhu předmětného územního plánu došlo k porušení stavebního zákona a prováděcích vyhlášek, a to v následujících momentech:

- Odpůrce nepředal petici proti zřízení a provozu střelnice ze dne 6. 4. 2009 na vědomí příslušnému orgánu k dalšímu zapracování jako připomínku.

- Připomínku podanou R. K. odpůrce zamítl s odůvodněním, že zmiňovaná plocha je určena pro veřejnost a není proto možno upřednostňovat zájem žadatele nad zájmem veřejným. Tento názor je však v rozporu s obsahem zmíněné petice.

- Připomínka R. K. byla zamítnuta i proto, že prý nebyl měřením v území prokázán vliv hluku. Tím však byly popřeny výsledky měření hlučnosti.

- V konceptu územního plánu bylo využití daného území navrženo jako „krajinná zeleň“, nicméně později bylo „*za tiché podpory a nečinnosti místní samosprávy a státní správy započato s jeho cílenou likvidací*.“

[5.] Proto navrhovatelé požadují napadený územní plán zrušit. K výzvě soudu, aby navrhovatelé upřesnili, zda navrhují zrušení celého územního plánu anebo pouze některé jeho části navrhovatelé dne 15. 8. 2010 uvedli, že „*rozhodnutí o zrušení územního plánu buď jako celku nebo jeho části, např. pouze dotčených pozemků (p. p. č. 122/3 a 126/3) nebo okruhu cca 5 km okolo střelnice nebo katastrálního území Dolní Hedeč, apod., ponechávámě zcela na senátu soudu, který ve věci bude rozhodovat*.“

II. Vyjádření odpůrce

[6.] Odpůrce k návrhu uvádí, že s ním nesouhlasí a navrhuje jej zamítnout. Navrhovatelé totiž v důsledku schválení předmětného územního plánu nebyli nikterak zkráceni na svých právech.

[7.] Především je třeba vycházet z toho, že územní plán nevymezuje plochu se specifickým využitím střelnice, nýbrž plochu občanského vybavení, ve smyslu ustanovení § 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území. Povolení k provozování střelnice uděluje Policie ČR, a to nezávisle na konkrétním způsobu využití území dle územního plánu. Ohledně obou označených pozemků odpůrce připomíná, že se na nich nachází bývalý lom a toto území je dlouhodobě využíváno pro pořádání kulturních a sportovních akcí a pro střelby myslivců a celníků, přičemž k pozemkům je vedena zpevněná příjezdová komunikace. Jejich vlastníkem je stát a pokud by na základě

podaného návrhu došlo ke zrušení plochy občanského vybavení, byla by poškozena jeho vlastnická práva. Předmětná střelnice je provozována na žádost Klubu celníků Orlicko. Navíc, realizovaná stavba pro potřeby provozování střelnice je předmětem stavebního řízení a v jeho rámci jsou projednávány všechny námitky navrhovatelů.

[8.] Smyslem územního plánování je zajišťovat a posuzovat stav území, jeho přírodní kulturní a civilizační hodnoty. Plocha lomu, využívaná ke sportovním a kulturním akcím, je civilizační hodnotou území.

[9.] Není ani pravdou, že petice navrhovatelů nebyla řádně projednána. Byla projednána na celkem třech zasedáních zastupitelstva města (dne 6. 4., 11. 5. a 13. 7. 2009), byla předána pořizovateli územního plánu a její projednání bylo prověřeno Ministerstvem vnitra. Pořizovatel zvažoval, zda v tomto případě není možno aplikovat ustanovení § 23 stavebního zákona, nicméně petici podepsalo pouze 57 občanů a nebyly tak splněny podmínky tohoto zákonného ustanovení. Proto byla petice vyhodnocena jako shodná s námitkou podanou R.K. dne 9. 3. 2010, která byla řádně projednána.

[10.] Na zasedání zastupitelstva města konaném dne 14. 6. 2010 bylo předloženo rozhodnutí zpracovatele o námitkách s podrobným odůvodněním. K námitce R. K. zde bylo uvedeno, že se nejedná o změnu využití území a vytváření nové plochy střelnice. V regulativech územního plánu je totiž stanoveno hlavní využití území, přípustné a nepřípustné využití území, přičemž hlavním využitím předmětné plochy je sportovní a rekreační hřiště, sportovní haly, fitcentra, koupaliště či klubovny a šatny. Přípustným využitím je umístění areálů zdraví, veřejné zeleně, venkovní scény, tanečních parketů či veřejných tábořišť. Zrušením plochy občanského vybavení by tak došlo k nepřípustnému zásahu do práv veřejnosti.

[11.] K výsledkům měření hlučnosti při provozu střelnice odpůrce uvedl, že měření bylo provedeno dne 21. 4. 2010 v rámci stavebního řízení a nikoliv v řízení o územním plánu. V době zpracovávání námitky R. K. pořizovateli nebyly předloženy výsledky tohoto měření; navrhovatel podal zastupitelstvu dne 9. 6. 2010 pouze oznámení o uskutečněném měření, nicméně nepředložil žádné jeho výsledky. Oznámení o provedeném měření hluku tedy bylo předloženo až po uplynutí zákonné lhůty pro podání námitek a připomínek. K této námitce proto pořizovatel uvedl, že v územním plánu není navrhována nová plocha se specifickým využitím střelnice. Zřízení střelnice je prověřováno v rámci řízení o odstranění stavby. Vliv hluku nebyl měřením prokázán. Krajská hygienická stanice totiž provoz střelnice nezakázala, nýbrž pouze nařídila určité snížení frekvence střelby.

III. Replika navrhovatelů

[12.] Navrhovatelé k citovanému vyjádření odpůrce v replice ze dne 26. 8. 2010 uvedli, že stávající územní plán v řešeném území nevymezuje plochu se specifickým využitím střelnice, nýbrž vymezuje plochu občanského vybavení a stav území v lomu má charakter zastavěného území. Toto vymezení umožňuje její specifické využití jako střelnici. Navrhovatelé rovněž popírají, že by se v roce 2003 v tomto prostoru konal hudební festival.

[13.] Navrhovatelé nesouhlasí ani s tvrzením, že by bylo v současnosti vedeno stavební řízení o v minulosti realizované stavbě vybudované pro potřeby střelnice, v jehož rámci by byly projednány jejich námitky. Tvrdí, že účastníky žádného stavebního řízení nejsou.

[14.] Povolení k provozu střelnice Klubu celníků Orlicko prý bylo vydáno až po provedení nepovolených terénních úprav v letech 2006 – 2007. Pokud by byly odstraněny, nebylo by možno střelnici provozovat. Z postupu správních orgánů je údajně patrná nečinnost, jejich vyjádření jsou nepravdivá a neodůvodněná. Důvodně se tak lze domnívat, že sporné postupy úředníků jsou ovlivněny jejich zainteresovaností ve vztahu ke Klubu celníků Orlicko.

[15.] Odpůrce byl údajně s výsledky měření hluku prokazatelně seznámen přímo na jednání zastupitelstva města dne 14. 6. 2010, tj. před vydáním územního plánu. Měl tak dostatek informací o skutečném stavu věci.

[16.] Navrhovatelé zároveň uvádějí, že podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy považují za krajní možnost, vyvolanou neochotou k věcnému a spravedlivému řešení vzniklé situace. Jeho účelem není jen zamezení provozování střelnice, nýbrž i narovnání stavu tak, aby odpovídal cílům a úkolům územního plánování a respektoval funkční využití dotčeného území.

IV. Podstatné skutečnosti plynoucí ze spisu

[17.] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud seznal zejména následující skutečnosti.

- Předchozí funkční využití dotčených pozemkových parcel č. 122/3 a 126/3 v katastrálním území Dolní Hedeč, které předmětný územní plán vymezil jako plochu „občanské vybavení – tělovýchovná a sportovní zařízení“, bylo „trvalý travní porost a ostatní plocha se způsobem využití neplodná půda“.

- V regulativech územního plánu jsou jako hlavní funkční využití předmětné plochy „občanského vybavení – tělovýchovná a sportovní zařízení“ stanoveny sportovní a rekreační hřiště, sportovní haly, fitcentra, koupaliště, klubovny a šatny. Dále jako přípustná využití jsou uvedeny přístupy a komunikační plochy k uvedeným stavbám, vyhrazená a veřejná zeleň, stavby pro veřejné ubytování a stravování, služební byty a byty majitelů provozovaných zařízení, stavby pro maloobchodní prodej, areály zdraví, veřejná tábořiště, venkovní scény, taneční parkety, cyklostezky a cyklotrasy. Nepřípustné v této ploše jsou výrobní a skladovací objekty, dálnice a rychlostní komunikace. V regulativech se dále uvádí, že pokud záměr není uveden v hlavním, přípustném ani nepřípustném využití, posuzuje jej stavební úřad z hlediska jeho slučitelnosti s hlavní funkcí.

- Okresní ředitelství Policie ČR v Ústí nad Orlicí rozhodlo dne 3. října 2007, pod č. j. ORUO-12471/ČJ-IZ-2007 o povolení k zahájení provozu venkovní, otevřené, neveřejné, sportovní střelnice v katastrálním území Dolní Hedeč v obci Králíky.

V. Posouzení splnění podmínek řízení

[18.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením toho, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení. Pouze v tomto případě totiž může přistoupit k posouzení důvodnosti podaného návrhu. Těmito podmínkami jsou v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle části třetí hlavy druhé dílu sedmého soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), existence předmětu řízení – opatření obecné povahy, dále aktivní legitimace navrhovatele a také formulace závěrečného návrhu, vše v souladu s podmínkami vyplývajícími z ustanovení § 101a s. ř. s.

[19.] Pokud jde o posouzení, zda navrhovateli napadený územní plán Města Králíky je opatřením obecné povahy, zde sluší především poukázat na ustanovení § 43 odst. 4 *in fine* stavebního zákona, dle kterého se územní plán vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadený akt je ostatně tímto způsobem i označen a splňuje veškeré formální náležitosti vyžadované ustanoveními § 172 odst. 5 a § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád").

[20.] Vzhledem k tomu, že do sféry veřejných subjektivních práv svých (blíže neurčených) adresátů může zasáhnout pouze opatření obecné povahy, které nabylo zákonem předepsaným způsobem účinnost, zabýval se Nejvyšší správní soud dále posouzením, zda toto opatření bylo řádně publikováno. Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že předmětné opatření bylo schváleno dne 14. 6. 2010, a to usnesením zastupitelstva města Králíky pod č. ZM/2010/04/084. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 7. 2010, jelikož toto opatření obecné povahy bylo na úřední desce Města Králíky vyvěšeno dne 16. 6. 2010 a sňato bylo dne 1. 7. 2010. Z popsaných skutečností je tedy zřejmé, že podmínky publikace opatření obecné povahy (§ 173 odst. 1 správního řádu) byly v daném případě splněny, což ostatně nerozporují ani navrhovatelé. Lze tak učinit dílčí závěr, že podaný návrh skutečně směřuje proti platnému a účinnému opatření obecné povahy.

[21.] Co se týče aktivní procesní legitimace navrhovatelů, ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. stanoví, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. „*Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení*" (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, sp. zn. 1 Ao 1/2009, dostupné na www.nssoud.cz).

[22.] V projednávané věci má soud za to, že aktivní procesní legitimace navrhovatelů není sporná, jelikož břemeno tvrzení zkrácení na svých právech je navrhovateli splněno jimi předestřenou argumentací vedenou v tom smyslu, že v důsledku vydaného územního plánu je umožněn provoz střelnice, jenž překračuje hygienické limity hlučnosti a ohrožuje tak jejich život a zdraví. Není sporu ani v tom směru, že navrhovatelé jsou vlastníky a spoluvlastníky napadeným územním plánem dotčených nemovitostí. Návrh tedy není – ve vztahu k pozemkům, na nichž se nachází předmětná střelnice - podán osobami zjevně neoprávněnými.

[23.] Soud dále konstatuje, že řízení vedené dle části třetí hlavy druhé dílu sedmého s. ř. s. je koncipováno na principu soudní ochrany proti opatření obecné povahy ve smyslu jeho

právních účinků na sféru veřejných subjektivních práv navrhovatele (coby jeho potencionálního adresáta), nikoli proti způsobu jeho přijímání. Narozdíl od řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů (řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.) tak k soudnímu zrušení předmětného opatření nemůže vést ani případné zjištění pochybení v předcházejícím procesním postupu, bylo-li by vyloučeno, aby takové pochybení atakovalo hmotná práva navrhovatele. Soudní přezkum opatření obecné povahy prováděný Nejvyšším správním soudem se totiž do značné míry vymyká jiným druhům soudní ochrany před nezákonným postupem orgánů veřejné správy; svou povahou se přibližuje řízení o kontrole norem (srov. § 64 a n. zákona č. 183/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů).

[24.] Na tuto charakteristiku předmětného řízení poukázal již dříve Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 30. 11. 2006, sp. zn. 2 Ao 2/2006 (dostupné na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je řízením značně specifickým též tím, že v něm není dána žádná lhůta pro podání tohoto návrhu. Soud, jehož úkolem je při nalézání práva vždy hledat určitou rovnováhu mezi jednotlivými existujícími zájmy, tak na straně jedné vnímá legislativně předurčenou velkou otevřenost tohoto typu řízení; na straně druhé však nemůže přehlížet ani jasně artikulovaný zájem na alespoň určité míře právní jistoty. Situace, kdy by soud připustil aktivní procesní legitimaci na základě pouze tvrzeného dotčení navrhovatele na jeho subjektivně veřejných právech, a to v kombinaci s širokou mírou ex lege vymezeného soudního přezkumu opatření obecné povahy, by v konečném důsledku mohla vyvolávat obtížně řešitelné stavy značné právní nejistoty. V případě územního plánu by tak např. mohl být podán návrh na jeho zrušení i v řádu několika let od jeho vydání, přičemž návrhem založeným toliko na tvrzení porušení zcela iluzorních práv navrhovatele by musel být tento územní plán zrušen třeba i jen z toho důvodu, že při jeho projednání a schvalování nebyl dodržen zákonem stanovený postup a práva účastníků tohoto řízení, ačkoli žádný ze skutečně dotčených subjektů tento postup nikterak nezpochybnil a ani na tomto zpochybnění nemá žádný reálný a legitimní zájem, takže ke zrušení tohoto správního aktu by došlo – v konečném důsledku – ve zjevném rozporu se zájmy účastníků řízení. Takové řešení by bylo nespravedlivé a porušující (...) princip vyvažování práv*“.

[25.] Z těchto důvodů tedy k meritornímu projednání návrhu nepostačí pouhé tvrzení o nedodržení stanoveného procesního postupu předcházejícího vydání opatření obecné povahy, není-li toto tvrzení spojeno s tvrzeným zásahem do hmotně právní sféry navrhovatele. Obdobně by tomu bylo za situace, pokud by takový zásah tvrzen byl, avšak bez dalšího by jej bylo lze považovat za pojmově vyloučený. O takový případ se však v projednávané věci nejedná, neboť navrhovatelé jsou vlastníky pozemků dotčených napadeným územním plánem a namítají, že v důsledku vydání tohoto aktu bylo (mimo jiné) zasaženo do jejich vlastnického práva a že provoz střelnice ohrožuje život, zdraví osob a životní prostředí. Posouzení důvodnosti těchto tvrzení musí proběhnout již v rovině meritorního rozhodování a Nejvyšší správní soud proto z hlediska dosud posuzovaných podmínek řízení neshledal důvod, pro který by návrh neměl být projednán věcně.

[26.] Jak nicméně plyne z obsahu podaného návrhu i z jeho dodatečně konkretizovaného petitu (viz bod 5), navrhovatelé ve skutečnosti argumentačně nenapadají územní plán celý, nýbrž pouze ty jeho části, které se týkají dotčených pozemkových parcel č. 122/3 a 126/3 v katastrálním území Dolní Hedeč. Jak totiž bylo uvedeno výše, navrhovatelé po celou dobu přípravy územního plánu i v návrhu na jeho zrušení brojili toliko proti umístění

střelnice na uvedených parcelách a požadovali, aby toto území bylo označeno jako „krajinná zeleň – přírodní“. V reakci na výzvu soudu ostatně i samotní stěžovatelé uvedli, že ponechávají na uvážení soudu rozhodnutí, zda zruší územní plán jako celek anebo jen jeho části týkající se dotčených pozemků p. č. 122/3 a 126/3 v katastrálním území Dolní Hedeč, případně v určitém okruhu kolem těchto pozemků.

[27.] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud musel návrh na zrušení územního plánu Města Králíky ve všech částech vyjma pozemků p. č. 122/3 a 126/3 v katastrálním území Dolní Hedeč odmítnout. Jak totiž uvedl již v usnesení sp. zn. 2 Ao 2/2006 (www.nssoud.cz), *„v tomto zvláštním typu soudního řízení je nutno důsledně trvat na požadavku reálně pravděpodobné aktivní věcné legitimace navrhovatele. To konkrétně znamená, že za věcně projednatelný návrh nelze považovat i takový, v němž navrhovatel pouze tvrdí dotčení na svých právech, nýbrž toliko takový, z něhož je patrno, že dotčení na subjektivních veřejných právech podle okolností konkrétní věci je pravděpodobné. Navrhovatel tedy musí tvrdit dotčení na svých hmotných právech v důsledku existence napadeného opatření obecné povahy; nepostačuje uvádět námitky procesního rázu, vztahující se k procesu přijímání tohoto správního aktu. Pokud zjevně – s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu - hmotněprávní sféra navrhovatele dotčena nemohla být nebo je její dotčení velmi nepravděpodobné, není dána jeho aktivní procesní legitimace k podání návrhu v tomto zvláštním typu řízení a tento návrh proto musí být odmítnut*.“

[28.] V nyní projednávané věci navrhovatelé sice tvrdí dotčení na svých hmotných právech, to však výhradně ve vztahu k provozu střelnice, která se však nachází toliko na označených parcelách. Za těchto okolností je zřejmé, že ohledně ostatních částí územního plánu žádné dotčení na hmotných právech neuvádějí a v tomto rozsahu proto musel být návrh z důvodu zjevné neoprávněnosti navrhovatelů odmítnut [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

VI. Věcné posouzení návrhu

[29.] Z hlediska posouzení důvodnosti podaného návrhu ve vztahu k pozemkům p. č. 122/3 a 126/3 v katastrálním území Dolní Hedeč Nejvyšší správní soud konstatuje, že podstata námitek se týká provozu střelnice. V tomto směru by však mohl mít podaný návrh relevanci pouze tehdy, jestliže by se napadeným územním plánem zásadně změnilo funkční využití předmětných pozemků. Jinými slovy, tvrzené porušení hmotných práv navrhovatelů by mohlo mít určitou logiku za situace, kdy by k provozu střelnice a všech negativních důsledků z tohoto provozu plynoucích došlo, resp. mohlo dojít, právě a bezprostředně na základě tohoto územního plánu.

[30.] Jak však plyne ze shora provedené rekapitulace věci, v daném případě tomu tak zjevně není. Na dotčených pozemkových parcelách byl totiž provoz střelnice zahájen ještě před vydáním napadeného územního plánu, neboť jejich předchozí funkční využití jako trvalý travní porost a ostatní plocha se způsobem využití jako neplodná půda provoz venkovní střelnice dle ustanovení § 52 zákona č. 119/2002, o zbraních, ve znění pozdějších předpisů, nevylučovalo.

[31.] Podle citovaného ustanovení zákona o zbraních platí, že střelnice je komplex zařízení a prostorů určených pro bezpečnou střelbu, přičemž povolení k provozování

střelnice vydá příslušný útvar policie na základě žádosti podané na předepsaném tiskopise. Obsahem této žádosti musí být – mimo jiné - místo, kde má být střelnice provozována, a k žádosti musí být připojeno kolaudační rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebo jiného úřadu, je-li potřebné podle zvláštního právního předpisu, tj. podle stavebního zákona. Pokud by nastala situace, že provozování střelnice prokazatelně ohrožuje život nebo zdraví osob, životní prostředí nebo majetek, je namístě rozhodnout o pozastavení provozování střelnice [§ 53 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních].

[32.] V nyní projednávaném případě je z obsahu spisu zřejmé, že provoz předmětné střelnice byl zahájen na základě rozhodnutí Policie ČR – Okresního ředitelství Ústí nad Orlicí ze dne 3. 10. 2007, č. j. ORUO-12471/ČJ-IZ-2007, přičemž toto povolení se týkalo provozu venkovní, otevřené, neveřejné sportovní střelnice. Jinak řečeno, povolení k provozu střelnice bylo vydáno Policií ČR již v období před vydáním předmětného územního plánu, tj. bez ohledu na vymezení jeho odlišného využití v původním územním plánu, a není úkolem soudu v tomto řízení hodnotit, zda toto povolení skutečně mělo být vydáno či nikoliv.

[33.] Je tak zřejmé, že právní sféra navrhovatelů nemůže být nově vydaným územním plánem přímo ani nepřímo dotčena, neboť vydáním předmětného opatření obecné povahy nedošlo, v porovnání s předchozím stavem, ke změně podmínek pro provoz střelnice, ve kterém navrhovatelé právě spatřují zásah do svých práv. Schválením nového územního plánu se tedy postavení navrhovatelů z hlediska existence provozu střelnice nemohlo nijak zhoršit. Předmětným územním plánem totiž nejen že nedošlo k samotnému povolení provozu střelnice, proti kterému navrhovatelé ve skutečnosti brojí, ale nedošlo jím pochopitelně ani ke schválení realizace staveb, sloužících pro potřeby jejího provozu, neboť územní plán pouze vymezuje možné využití těchto pozemků, určených jako „občanské vybavení – tělovýchovná a sportovní zařízení“.

[34.] Přitom ze specifikace tohoto způsobu využití v regulativech územního plánu vyplývá, že se jedná - jako hlavní využití - o sportovní a rekreační hřiště, sportovní haly, fitnescentra, koupaliště, klubovny a šatny; a jako přípustné využití o přístupy ke stavbám včetně potřebných parkovacích míst, objekty a liniové stavby potřebné technické infrastruktury, vyhrazenou a veřejnou zeleň, stavby pro veřejné ubytování a stravování, služební byty a byty majitelů provozovaných zařízení, stavby pro maloobchodní prodej, areály zdraví, veřejná tábořiště, venkovní scény a taneční parkety a cyklostezky. Jak správně uvedl odpůrce, tato specifikace je souladná s ustanovením § 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož se plochy občanského vybavení obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro přiměřené umístění, dostupnost a využívání staveb občanského vybavení a k zajištění podmínek pro jejich užívání v souladu s jejich účelem. Tyto plochy zahrnují zejména pozemky staveb a zařízení občanského vybavení pro vzdělávání a výchovu, sociální služby, péči o rodinu, zdravotní služby, kulturu, veřejnou správu, ochranu obyvatelstva. Dále zahrnují pozemky staveb a zařízení pro obchodní prodej, tělovýchovu a sport, ubytování, stravování, služby, vědu a výzkum, lázeňství a pozemky související dopravní a technické infrastruktury a veřejných prostranství. Plochy občanského vybavení musí být vymezeny v přímé návaznosti na kapacitně dostačující plochy dopravní infrastruktury a být z nich přístupné.

[35.] Je tak zřejmé, že toto vymezení případné postavení zázemí pro střelnici nevylučuje, avšak ani přímo nepředurčuje. Tvrzené dotčení právní sféry navrhovatelů provozem střelnice tak nelze označit jako výsledek vydání územního plánu a pokud mají navrhovatelé za to, že tento provoz zasahuje jejich práva, mohou se bránit v jiných samostatných řízeních, což ostatně i činí. Zde je namístě poukázat zejména na skutečnost, že pokud by skutečně provoz střelnice vedl k prokazatelnému ohrožování života nebo zdraví osob, životního prostředí nebo majetku, je namístě rozhodnout o pozastavení provozování střelnice podle již citovaného ustanovení § 53 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních.

[36.] Pokud tedy navrhovatelé argumentují výsledky měření hluku způsobeného provozem střelnice, mohou mít tyto výsledky význam kupř. z hlediska omezení provozu střelnice, jeho úplného pozastavení či v oblasti správního trestání, z povahy věci však nemají přímou spojitost se schváleným územním plánem. Jak bylo opakovaně konstatováno, ke zřízení a provozu střelnice nedošlo schválením nového územního plánu a proto ani řešení negativních důsledků z tohoto provozu plynoucích nelze řešit jeho zrušením.

[37.] Nejvyšší správní soud ve svojí ustálené judikatuře k územnímu plánování opakovaně konstatoval (např. rozsudek sp. zn. 2 Ao 2/2007, www.nssoud.cz), že úkolem soudu není nahrazovat politickou vůli zastupitelů obce, kteří výlučně jsou oprávněni rozhodovat o tom, jakým způsobem bude formován územní plán jejich obce. Proto také platí, že „*vlastník určitého pozemku nemůže bez dalšího bránit tomu, aby sousední pozemek či pozemky byly využity jiným způsobem než doposud, neboť jeho vlastnické právo je ve své podstatě omezeno vlastnickým právem majitelů sousedních pozemků, přičemž všichni vlastníci mají právo svůj majetek užívat v zásadě podle své libosti, nezasahují-li tím, do vlastnictví jiných osob. Ve skutečnosti tedy vždy jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – <u>není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet</u>.“

[38.] V nyní projednávaném případě přitom soud seznal, že snahou navrhovatelů po celou dobu přípravy územního plánu bylo dosáhnout toho, aby předmětné pozemky byly určeny k využití jako „krajinná zeleň – přírodní“ (viz např. připomínka ing. R. K. ze dne 8. 3. 2010 nebo obsah opakovaně zmiňované petice). Jinak řečeno, navrhovatelé ve skutečnosti brojí nikoliv proti tomu, že by provedenou změnou územního plánu ve

vztahu k označeným pozemkům byla reálně dotčena jejich hmotněprávní sféra, nýbrž že nedocílili takového stavu, který sami považovali za optimální. Jak však plyne ze shora uvedeného, soudní ochrana v tomto značně specifickém typu řízení nemůže být využívána k takovémuto účelu. V těchto případech je totiž namístě shora vyjádřená zdrženlivost soudu ve vztahu k faktickému nahrazování politických rozhodnutí, činěných obecními (resp. městskými) zastupitelstvy.

[39.] Proto Nejvyšší správní soud podaný návrh v části směřované proti části územního plánu týkajícího se pozemků p. č. 122/3 a 126/3 v katastrálním území Dolní Hedeč zamítl jako nedůvodný (§ 101d odst. 2 s. ř. s.), a to aniž se zabýval jednotlivými námitkami proti proceduře vydání tohoto územního plánu. I v případě, když by tyto námitky byly důvodné, by totiž návrhu nemohlo být vyhověno (podobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ao 2/2009, www.nssoud.cz).

[40.] Podle ustanovení § 101d odst. 5 s. ř. s. (arg. a maius ad minori) nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu